

De Knoop



☛ Het cadeautje

Na de nachtelijke picknick kwamen we in de ochtend thuis. In allerijl haastte ik mij gelijk naar de salon.

Dat was vreemd. De wortel in de zevenmijlslaars was weg. Ik stak m'n bolleke in de leurende laars om te gluren of de wortel zich verstopt had in de grote teen. Steeds dieper zakte ik naar beneden tot ik plots verdwenen was.

Na zeven mijlen rondzweven vond ik in de hiel een verfrommeld papiertje. Maar dat was toch mijn verlanglijstje? Ik voelde iets hards en pakte het snel uit. Urenlang staarde ik naar de twee knoopsogen die me aankeken.

Het begon langzaam tot me door te dringen dat ik voor het eerst in driehonderd jaar een sinterclaescadeau had gekregen. Van opwinding liet ik zo'n harde scheet dat ik als een kanonskogel uit de laars schoot.

"Boehoeeeeepieeeee..." juichte ik van plezier net toen tante en Opa binnen kwamen strompelen.

"Zeg, schreeuwlelijk," kreette tante Irri. Ze sleepte Opa met zich mee, die last had van zijn evenwicht. In de ochtend draaide de aarde altijd te hard, als de Vesuvius een scheet had gelaten, had Opa me uitgelegd.

"Maar tante, kijk! Kijk dan toch," riep ik opgewonden en hield trots de knoop omhoog.

En of tante Irri keek. Ze keek en keek, en werd gifbleek van ergernis. "WAT HEB JIJ NU WEER UITGESPOOKT!" schreeuwde ze door het dolle heen.



Mij van geen kwaad bewust bestudeerde ik de knoop nog eens aandachtig. Het was een ronde knoop van eikenhout met twee gaatjes.

"Niets, tante. Dit is namelijk geen snoepje. Dit, dit is een knoop. En niet zomaar een knoop. Dit is het bewij..."

Mijn geruststellende woordenbrij was duidelijk niet voor dovetantessen. Tante Irri greep me in m'n nekvel en duwde me met m'n neus op de sofa, zo hard dat de roetwolken opstoven.

"Wat is dat?" begon tante Irri te kuchen.

"Eh..." tuurde ik door de zwarte mist heen.

Vanuit de haard knetterde een vonk op, die m'n bolleke deed oplichten van intelligentie.

"Eh, dat, dat is euhh, nog meer bewijs, tante. Nog meer bewijs dat Sinter Claes bestaat," kierde ik het uit van de pret.

"Wel, als da-dat Zwarte Piet niet is," kwam Opa plots op mij af. "Ik heb het altijd al ge-geweten dat je be-stond. Wa-waar is je roe?"

"Welja," zuchtte tante Irri. "Jut dat blaag nog maar meer op met je sprookjesclaessen."

"Je ziet het to-toch zelluf, Irri," hield Opa vol.

"Zeur niet. Deze roetkop is gewoon Spookie die NU al dat roet gaat opruimen. En wel DIRECT!"

"Maar, tante. De knoop..." stamelde ik voorzichtig als een ei in de smederij.

"Aan het werk! Anders leg ik een knoop in je stengelneus," beval tante streng.

In de keuken haalde ik een emmer water en poetsdoeken. Nukkig ging ik aan het werk. Als ik toentertijd m'n glazen muil had gehouden zou ik nu in een juwelenpaleis rondspoken in plaats de eeuwige assepoetsers van tante Irri te zijn.

Het water werd zwarter en zwarter dan tante Irri, die de hele tijd met haar armen in haar zij, streng toekeek tot elk roetstofje was verdwenen.

"Ik zie nog een stofje," ijspegelde tante.

"Echt niet, tante. Kijk, alles glimt en blinkt."

Met haar scherpe nagels pikte ze een roetstofje van de vloer op.

"En wat is dit?" vroeg tante Irri ijszig als de noorderwind.

Ik kreeg een brok in m'n keel.

"Eh, oh, dat? Dat is een stofje dat nog in m'n oog zat," jokkebrokte ik mij eruit.

"Juist ja! Ga je smoelwerk wassen voor ik de spokenklopper pak. En ruim gelijk de picknickmandjes op," commandeerde ze. Sneu droop ik af. Tante Irri was maar een raar spook. Zo tegendraads.

☞ De gordiaanse knoop

In de salon zaten Opa en tante Irri bij het haardvuur uit te rusten. Het haardvuur liet kalmerende knetterscheetjes waar de vonken van afsprongen.

"Tante, er zat nog een halve fles wijn in de mand. Mag ik die hebben?"

"Ik ben toch zeker Sinter Claes niet," knetterde tante als een stuk brandend hout. "Hier daarmee. Ik lust nog wel een glaasje maagdenbloed voor het slapengaan."

"Dus u gelooft nu toch wel in Sinter Claes?"

"Natuurlijk niet. Dat is een verhaaltje voor slabberbaby's die nog steeds in hun lakentje piesen," wekte ze het schaamrood in me op.

Op haar schommelstoel gezeten commandeerde ze me om een glas wijn in te schenken. Er vloeide bloed uit de hals van de fles. Tante nam een paar slokken en schommelde gedwee op en neer waardoor haar zwartgeblakerde laken bordeauxrood op begon te gloeien. Boze tongen beweerde dat ze ooit als heks was verbrand.

"Opa. Opa," schudde ik de snurkende sofa wakker.

"Huh. Ja. Wat is?" bromde Opa slaperig.

"Opa, ik heb het bewijs dat Sinter Claes echt bestaat," loenste ik schuin naar tante. En het werkte.

"Poeh! Bewijs! Hoe kan je nou bewijs hebben van wat niet bestaat, druilkuiken."

"Ik had voor Sinter Claes een knoop gevraagd."

Tante Irri proestte het uit.





"Wat moet jij nou met een knoop? Je hebt niet eens knoopsgat in je lakentje."

"Het is voor de grote ontknoping."

"Huh? De wat?"

"De ontknoping dat Sinter Claes echt bestaat," antwoordde ik. "Als ik een knoop vraag en ik krijg een knoop in m'n zevenmijlslaars dan is dat het bewijs dat hij wel bestaat."

"Wat moet jij nou met een zevenmijlslaars? Je hebt niet eens voeten."

"Die heb ik ooit van een reus gekregen omdat ik z'n sokken had gewassen."

"Hij zal jou wel als sok hebben gebruikt en toen ben je er met z'n laars vandoor gegaan."

Oei! Tante had weer eens te diep in de wijnfles van de geest gekeken.

"En het roet dan, tante?" bleef ik volhouden. "Dat betekent dat Sinter Claes door de schoorsteen binnen is gekomen."

"Onzin. Dat heb jij expres gedaan omdat ik je aan het huilen had gemaakt."

"Zo veel keiharde bewijzen, maar toch blijft u stuurs."

"Als je echt bewijs wilt dan moet je een gordiaanse knoop vragen en die ontknopen."

"Ha, dat ga ik gelijk op m'n verlanglijstje zetten."



Dan zult u eens zien hoe gelijk mijn gelijk is."

"Zie eerst maar eens dat je die knoop ontknoopt. Dat is nog nooit iemand gelukt."

"Met mijn intelligentie is dat niet zo ingewikkeld."

"Boewaaaaaaaa..." gaapte tante Irri. "Ik heb genoeg van je gezever. Ik ga naar bed."

"En Opa dan?"

"Laat die hier z'n roes maar uitslapen."

"Mag ik dan in uw schommelstoel slapen?"

"Niks ervan. Je gaat naar je eigen stinknest. Je moet toch nog een verlangbriefje schrijven."

"Oja," en tjoep, weg was ik.

Door de duistere koude gangen zweefde ik de haltrap op naar boven. Aan de muur hingen gure portretten die me nakeken tot aan de doorgang naar de toren. Daar was mijn eigen eenzame kamertje.

Binnen nam ik plaats aan een tafeltje en zette de kandelaar neer. Uit een lade pakte ik een gekreukeld papiertje dat ik gladstreek. Met een ganzenveer, gedoopt in een inktzwam, schreef ik een bevelschrift aan Sinter Claes om een gorgelknoop.

Het zingende paard

Na een goede dagrust ontwaakte Zwarte Piet als eerste. Bij z'n bakkie chocolademelk nam hij een speculaaspop uit het poppenhuis om rustig wakker te worden.

Hij trok z'n fleurige pofkieren aan en zette z'n gevederde muts op. Vrolijk fluitend huppelde hij door het pakhuis. Er moesten nog heel veel cadeautjes worden ingepakt.

Het ene kind wilde een tol, het ander een hobbelpaard, en daar hingen de poppenkastpoppen.

Speels kroop Piet met een paar poppen in de poppenkast. Hij speelde de prinses en de boerin door twee stemmen te gebruiken. De boerin danste de klompdans en de prinses zong een liedje over Sinter Claes. Ze bleef zelfs doorzingen toen Piet was gestopt met zingen. Dat was vreemd. Hij spitste zijn oren en hoorde:

*Sinter Claes kakpoepje,
Schijt wat in m'n schoentje,
Kak wat in m'n laarsje,
Dank u, Sinter Dwaesje.*

"Caramba!" riep Zwarte Piet uit. "Wat een terriblo liedje."

Dat moest haast wel een stout kind zijn dat het pakhuis was binnengedrongen. Hij pakte alvast de roe en ging op het gezang af.

Het zingen kwam vanuit de stal. Piet hield z'n oor te luisteren tegen de staldeur. Maar was dat paardje die daar zong? Die volle bromstem met dat gehinnik er tussendoor. Het moest paardje wel zijn. Want niemand wist waar het pakhuis was. Als men het zou weten dan zouden de ouders alle cadeautjes wegstelen en aan hun kinderen geven om net te doen alsof zij zelf Sinter Claes zijn.

Onthutst van zijn ontdekking haastte Zwarte Piet zich om Sinter Claes te waarschuwen.



"Sinter Claes, Sinter Claaaaes," stormde Piet naar binnen.
Maar Sinter Claes was er niet. Al roepend liep Piet door het pakhuis tot hij bij het kakhuis kwam.

"Zeg, Piet," mompelde Sinter Claes. "Mag ik even op m'n gemak m'n behoefte doen?"

"Eh, natuurlijk, Sint, natuurlijk," zei Zwarte Piet. "Maar weet u, caballito had gelijk."

"Gelijk in wat?" vroeg de Sint door de deur.

"Dat u zit te kakken in een laars."

"Zo, zo. In een laars nog wel. En zei paardje dat," mompelde Sinter Claes. "Weet je wat, Piet. Als jij nou alvast wat cadeautjes gaat inpakken dan kom ik zo die bult op je hoofd opmeten."

"Maar Sinter Claes..."

"Nu, Piet. Nu!" perste de Sint.

Bij Sinter Claes op schoot

Zwarte Piet droop af naar de inpaktafel. Maar hij kon z'n draai niet vinden. Ongehoorzaam ging hij toch naar de stal om te luisteren of hij het wel goed gehoord had.

Met een zwaai zwaaide hij de staldeur open. Daar stond hij in het aangezicht van paardje die nota bene de mantel van Sinter Claes had aangetrokken. Maar, maar dat mag niet!

Piet wilde de mantel afpakken. Dat lukte echter niet. Paardje had namelijk geen mantel aan. Paardje was helemaal oranje gekleurd en zong:

*Sinter Claes is jarig
Zet 'm op de schijtpot
Oh, wat stinkt die kerel
Doe snel de deur op slot*

Hier was toverij in het spel. Zwarte Piet rende naar de schijtpot, waar een stinkende bitterkoekjeslucht hing. Sinter Claes had de deur weer eens open laten staan.

"Sinter Claes, Sinter Claaaaes..." galmde Zwarte Piet door het pakhuis.

Eindelijk vond hij de Sint op zijn troon.

"Kom eens bij mij op schoot zitten, Piet."

"Maar Sinter Claes. Ik moet u iets vertellen..."

"Eerst komen zitten," gebaarde de Sint.

"Maar het gaat over caballo."

"Wil jij soms in het boek van de stoute kinderen staan?" vroeg Sinter Claes ongeduldig.

"Maar Sinter Claes. Dat is toch alleen voor kinderen. Ik ben toch al groot," stond Piet te druilen.

Sinter Claes klopte met z'n witte handschoen op z'n schoot om Piet aan te sporen haast te maken. Maar Piet wilde niet.

Daarop pakte Sinter Claes z'n staf, sloeg die om Piet zijn nek heen en trok hem naar zich toe. Piet kon de Sint niet meer ontvluchten. Met z'n driekleurige plofbroek plofte hij bij Sinter Claes op schoot.

"Wel, Piet," begon Sinter Claes. "Laat mij die buil eens goed bekijken."

Zwarte Piet boog voorover, met z'n snoet in Sints z'n baard. Het kriebelde zo dat hij moest niezen.

De Sint had een meetlat van een meter meegenomen om de buil op te meten, maar dat was niet nodig. De buil was zo gekrompen dat hij bijna weg was.

"Moet ik nou ook een liedje zingen, Sint?"

"Dat is nog eens aardig, Piet. Zing maar een mooi liedje."

Zwarte Piet zong:

*Paardje at een wortel en werd helemaal oranje
Zingt rare flauwekul en zuipt bubbelchampagne
Sint heeft geen benul van al die fraaie franje*

"Maar Piet, o Piet toch," schopte de Sint Piet van zijn schoot af. "Dat is uiterst ondeugend wat je daar zingt."

"Maar dat zing ik niet," riep Piet. "Dat zingt paardje. En hij is helemaal oranje gekleurd."

"Hmmm..." trok Sinter Claes bedenkelijk aan z'n baard. Hij had wel eens wat gelezen over plotselinge psychoses.

"Sint, ik kan het bewijzen. Als u nou even mee gaat naar de stal dan kunt u het met eigen ogen zien, en horen."

Voor Piets eigen bestwil liep Sinter Claes maar mee.

In de stal

In de stal aangekomen schrok Sinter Claes zich een peperkoek. "M'n paardje! M'n mooie witte paard!"

"Nee, Sint," zei Piet. "Caballo is oranje."

"Dat zie ik ook wel. Maar hij was wit, schimmelwit. Oranje paarden bestaan niet eens."

"Zingende paarden ook niet. Maar paardje zingt als een zaag," zaagde Piet maar door.

"Heb je paardje soms sinaasappelschillen te eten gegeven?" vroeg Sinter Claes met z'n handen kroelend in z'n baard van radeloosheid. Want met een oranje paard kun je toch niet over de daken draven.

"Ja, maar daar gaat een paard toch niet van zingen," haalde Piet z'n schouders op.

"Dat verklaart het," juichte Sinter Claes. "Ga de noten halen, Piet."

Even later kwam Piet terug met een zak pepernoten.

"Nee nee nee, niet die Piet. De kokosnoten. We geven paardje kokosnoten te eten zodat ie weer wit wordt."

"Kunnen we paardje dan niet beter witlof geven?" merkte Piet op.

"Dat, mmm, dat zou kunnen, ja," murmelde Sinter Claes. "Maar witlof heeft geen schil, zie je."

"Maar de schil van de kokosnoot is toch veels te hard, Sinter Claes. En bovendien, bruin."

"We geven paardje niet de buitenschil, maar de binnenschil."

Wat was Sinter Claes toch een wijs man. Piet ging gelijk een kokosnoot halen.

Om 'm te kraken legde Piet de noot onder paardje en trok 'm aan z'n staart. Paardje gaf een trippel-trappel-trippel-trap en de noot kraakte uit elkaar.

"Eet smakelijk, paardje," schoof Zwarte Piet een bak met kokosbrokken voor z'n neus.

Maar paardje snoof z'n neus ervoor op en zong:

*Ben toch niet het paard van de schillenboer
Heb ook niet de aard van een drinkebroer
Trek maar aan je baard en geef mij paardenvoer*

De mond van Sinter Claes klapte open.

"H-h-hoor... hoorde je d-dat, Pie-piet?" stotterde Sinter Claes.

"Ja, Sint. Paardje zingt een beetje vals."

"Pa-pa-paardje kan praten," werd de Sint steeds beduuster.

"Geloof u me nou?"

"Na-natuurlijk, Piet. Natuurlijk," stamelde Sinter Claes. "Zien en horen is geloven."

"En van die wortel, gelooft u dat nu ook?"

"Die wortel waarvan je zei dat ie zo mooi zong?" fronste Sinter Claes zijn wenkbrauwen. "Het klinkt allemaal zeer onwaarschijnlijk, maar toch... Paardje die oranje is geworden en zingt. En die wortel, Piet, dat is toch die wortel die je aan paardje hebt gegeven?"

"O, daarom is paardje natuurlijk oranje geworden. Het was vast een toverwortel," opperde Zwarte Piet. "Hier is hekserij in het spel."

"Heksen bestaan niet," zei Sinter Claes. "Maar toch, als ik paardje zo zie..." begon hij te twijfelen.

"We hadden nooit naar dat enge slot moeten gaan, Sinter Claes."

"Het moet wel een hele erge stouterd zijn om paardje zo oranje te kleuren," zei Sinter Claes. "Foei! Daar gaan we dus nooit meer naar toe. Nooit meer!"

"Gelukkig maar," zuchtte Piet opgelucht. "Zullen we paardje dan toch maar witlof voeren?"

"Nee. Geef 'm maar een zak met haver, want, oranje of niet, we gaan er vanavond opuit. We zullen de kinderen niet teleurstellen," sprak Sinter Claes resoluut.

